

nički odnošaj i boravak njegov u Bologni (ili Parmi) kod Parmigianina. Od početka četrdesetih godina pa sve do svoje smrti djelovao je Medulić u Mlecima, gdje on najprije (prestavljajući stil Parmigianinov u mletačko slikarstvo) utječe na mladog Tintoretta, dok sam, krajem četrdesetih godina, podliježe utjecaju Tizianovu. U posljednjoj fazi reći bi, da na nj utječe Tintoretto. Pored toga ima u umjetnosti Medulićevoj još jasnih tragova rimske škole Rafaelove (uvjetovanih u jednu ruku Parmigianinom, a u drugu bakrorezima Raimondijevim). O složenoj umjetnosti Medulićevoj nije još do danas rečena posljednja riječ. Tako nije čudo, da se danas najbolji poznavaoци njegova djela, Adolfo Venturi i Bernhard Berenson, ne slažu u atribucijama. Dok prvi pridijeva Meduliću 117 djela, drugi je taj broj smanjio na 89. Glavna su djela Medulićeva reproducirana u knjizi A. Uvodića »Andrija Medulić nazvan Schiavone, dalmatinski slikar XVI stoljeća«, Split 1934, izdanje Galerije umjetnina Primorske banovine, svezak III.

Stjepan Crnota (Stephanus de Cernota pictor, Stephano Cernotto, »Stephano discipolo de Titiano«), uvažen mletački slikar u trećem deceniju XVI stoljeća, ostao je u nas do danas gotovo sasvim nepoznat. Potječe iz prastare hrvatske porodice, koja se javlja već u XI stoljeću, a rođen je u Rabu. O njegovu je životu sačuvano veoma malo dokumentarnih vijesti. Prvi put se spominje 1530, a jedna isprava od 26 listopada 1548 kaže, da je već mrtav. Od njega su danas poznata samo tri djela: slika apostola sv. Petra, signirana i datirana 1536, u mletačkoj crkvi SS. Giovanni e Paolo, i njen nesignirani pendant apostol sv. Pavao (u galeriji bečke Akademije), koju je zavještao 1532 patricij Paolo Cornaro. Ove su se dvije slike nekad nalazile u prostorijama magistrata »del Monte Nuovissimo« u mletačkom Palazzo Camerlenghi, a između njih je visjela Crnotina najzamašnija slika »Isus goni trgovce iz hrama«, koja se danas nalazi u »Antichiesetti« Duždeve Palate u Mlecima. Ova se prije pridijevala Bonifaciju Veronesu, ali je Wickhoff i subjektivnim i objektivnim razlozima utvrdio, da je djelo Crnotino, istaknuvši, da je Crnota znatno unaprijedio slikovne probleme mletačkog slikarstva, nadmašivši i samog Bonifacija.

Martin Kolunić-Rota, bakrorezac, rođen je oko 1520 u Šibeniku, a umro 1583 u Beču. Nije utvrđeno, da li je bio izdanak hrvatskog plemena Kolunića, koje je isprva živjelo u staroj hrvatskoj župi Psetu u bihaćkoj krajini, ali je vjerojatno, da je on svoje hrvatsko ime polatinio u Rota. Djelovao je iznajprije u Mlecima, Firenci i Rimu. U svoje rano vrijeme kopira on bakroreze Dürerove i reže u bakar slike G. B. Franca, Tiziana, Luke Pennija, F. Zuccara, Rafaela, Michelangela. Osobito je čuven njegov veliki bakrorez po Michelangelovu »Posljednjem sudu«, kojega je treću ploču pored drugih nedovršenih ploča poslije